

Sygn. akt II K 142/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 sierpnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – SSR Agnieszka Knade-Plaskacz

Protokolant – sekr. sądowy K. S.

przy udziale Prokuratora – -----

po rozpoznaniu w dniu 02/08/2017 roku

sprawy:

D. O. ego

s. J. i M. z domu K.

ur. (...) w C.

oskarżonego o to, że:

od 1 marca 2016 r. do 30 września 2016 r. w C. uporczywie uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego w ten sposób, że nie płacił rat alimentacyjnych ustalonych na mocy ugody zawartej przed Sądem Rejonowym w C. w dniu 14 marca 2016 r sygn. III Rc (...) w kwocie 400 zł miesięcznie na rzecz małoletniego syna I. O., przez co naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych

tj. o czyn z art. 209§1 kk

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **D. O.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w akcie oskarżenia z tym ustaleniem, że eliminuje narażenie na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych oraz wskazuje, że łączna wysokość powstałych zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych, tj. czynu z art. 209§1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując równowartość jednej stawki w kwocie 20 (dwudziestu) zł;

II. na podstawie art. 46§2 k.k. zasądza od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego I. O. kwotę 800 (osiemset) złotych tytułem nawiązki;

III. zasądza od oskarżonego kwotę 200 (dwustu) zł tytułem opłaty, oraz obciąża go poniesionymi w sprawie wydatkami w kwocie 70 (siedemdziesiąt) zł.

Sygn. akt II K 142/17

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 423 § 1a k.p.k. Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do tej części wyroku, której dotyczył wniosek Prokuratora, a więc do orzeczonej kary.

D. O. stanął pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 209 § 1 k.k. polegającego na tym, że od 1 marca 2016 r. do 30 września 2016 r. w C. uporczywie uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego w ten sposób, że nie płacił rat alimentacyjnych ustalonych na mocy ugody zawartej przed Sądem Rejonowym w Chełmnie w dniu 14 marca 2016 r sygn. III Rc (...) w kwocie 400 zł miesięcznie na rzecz małoletniego syna I. O., przez co naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

Z dniem 31 maja 2017 r. weszły w życie przepisy ustawy z dnia 23.03.2017 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów. Wspomnianą nowelizacją wprowadzono dwa typy przestępstwa niealimentacji w postaci uchylania się od obowiązku alimentacyjnego (art. 209 § 1 kk) oraz spowodowania niemożności zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych (art. 209 § 1a kk). W przypadku typu podstawowego chodzi o uchylanie się od obowiązku z jednoczesnym spowodowaniem zaległości alimentacyjnych na określonej kwotę, bądź też uchylanie się od spełnienia świadczenia innego niż okresowe przez określony czas. Typ kwalifikowany wiąże się dodatkowo z narażeniem osoby uprawnionej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Poza uchylaniem się od obowiązku alimentacyjnego dla bytu przestępstwa niealimentacji w typie podstawowym konieczne jest, aby łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowiła równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosiło co najmniej 3 miesiące.

Sąd uznał oskarżonego D. O. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w akcie oskarżenia z tym ustaleniem, że wyeliminował narażenie na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych oraz, że łączna wysokość powstałych zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych, tj. czynu z art. 209§1 kk (w brzmieniu obowiązującym w chwili orzekania).

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd uwzględnił przede wszystkim dyrektywy sądowego wymiaru kary określone w art. 53 kk. Na mocy tego przepisu Sąd wymierzył mu karę 100 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu jednej stawki na równowartość kwoty 20 złotych. Przy wymiarze kary po stronie okoliczności łagodzących Sąd miał na uwadze fakt, iż oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył w tej sprawie wyjaśnienia. Z drugiej strony Sąd miał na uwadze fakt, iż zarzucane oskarżonemu przestępstwo jest czynem o wysokiej społecznej szkodliwości. Oskarżony miał pełną świadomość, że zobowiązany jest do płacenia renty alimentacyjnej i nie podejmował żadnych starań by z tego obowiązku się wywiązać. Oczywistym jest, że obowiązek wychowania i utrzymania dziecka spoczywa na obojgu rodzicach I. O.. Oskarżony nie tylko nie przyczyniał się do utrzymania syna, ale również nie uczestniczył w jego wychowaniu i nie interesował się jego losem, a brak jest podstaw do założenia, że rodzic pod którego bieżącą opieką dzieci pozostają przejmuje całość obowiązków związanych z zapewnieniem dzieciom warunków do rozwoju psychicznego i fizycznego. Na niekorzyść oskarżonego Sąd poczytał półroczny okres braku alimentacji oraz jego wcześniejszą karalność. Jako okoliczność łagodzącą uzasadniającą zastosowanie kary grzywny Sąd poczytał natomiast, że obecnie oskarżony pracuje za granicą uzyskując dochody pozwalające na spłatę zaległości i łoży na utrzymanie dziecka.

Liczba stawek dziennych grzywny wyraża stopień winy oskarżonego oraz stopień społecznej szkodliwości jego zachowania. Przy określeniu natomiast wysokości jednej stawki dziennej Sąd wziął się pod uwagę zgodnie z art. 33§ 3 kk dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe, w tym konieczność wywiązywania się z obowiązku alimentacyjnego.

Na podstawie art. 46§2 k.k. zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego I. O. kwotę 800 złotych tytułem nawiazki. Z art. 46 § 2 k.k. wynika, że przesłanki orzeczenia nawiazki są takie same, jak orzeczenia obowiązku naprawienia szkody (art. 46 § 1 k.k.). Zasądzona kwota odpowiada więc wysokości dwóch rat alimentacyjnych. Jak wynika bowiem z akt sprawy (k. 34), K. R. po dwóch miesiącach od uprawomocnienia się ugody określającej wysokość alimentów wszczęła postępowanie egzekucyjne i uzyskała świadczenie z Funduszu Alimentacyjnego.

Mając na uwadze sytuację finansową skazanego, w tym fakt uzyskiwania przez niego dochodów na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., i art. 1, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U.

z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 70 złotych tytułem zwrotu wydatków.

SSR Agnieszka Knade-Plaskacz